

TESTAMENT OTCA FRANTIŠKA BLACHNICKÉHO

V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.
17. jún 1986

Dnes, na 44. výročie najvýznamnejšieho dňa môjho života, dňa môjho narodenia v cele smrti na oddelení B I. katovického väzenia chcem na slávu Boha Otca i Syna i Ducha Svätého

s vďačnosťou vyznať, že popri množstve iných darov som vo svojom živote dostal štyri neobyčajné milosti, ktoré sú – podľa môjho súčasného poznania – najväčšie.

Prvým darom je viera, ktorú som dostal ako novú, nadprirodzenú skutočnosť v jedinom okamihu toho pamätného dňa – ako úplne nové, nie ľudskou mocou zapálené svetlo, ktoré svieti aj vtedy, keď ešte nedopadá na žiaden predmet a ticho, nehybne ako hviezda svieti v temnotách, pričom samo je ešte tmou. Táto skutočnosť viery je nepretržite celých 44 rokov prameňom dynamiky môjho života a je vo mne „prameňom vody prúdiacej k večnému životu“. V tom období som nikdy nemal pochybnosti v oblasti viery a nikdy som nemal iné ciele, snahy a záujmy okrem tých, ktoré vyplývali z viery a viedli k Otcovi skrze Syna v Duchu Svätom pri uskutočňovaní veľkého plánu spásy. Všetky rozhodnutia som prijímal na základe viery. Vieru som pritom vždy chápal ako osobné rozhodnutie darovať sa a moje angažovanie bolo aspoň v rovine úmyslu úplné.

Zároveň ma vždy sprevádzalo (a sprevádza) vedomie, že moja služba viery nie je čistá, že je v mojom vnútri presiaknutá pýchou, sebaláskou, túžbou byť a mať pre seba. V podstate som ešte nikdy neurobil skutok, ktorý by bol v Božích očiach čistý, ktorý by bol prejavom nezištnej lásky.

Ale vždy som si túto nedokonalosť uvedomoval a túžil som po vnútornom očistení. Trvalo mi dosť dlho, kým som spoznal, že dokonca aj táto túžba po očistení nie je čistá a vyžaduje očistenie. Vždy som však prahol po láske a aj toto bolo ovocím viery, ktorá sa dynamicky rozvíjala k svojmu naplneniu, k láske.

Celých štyridsaťštyri rokov môjho života bolo jedným volaním, výkrikom túžby po láske, po očistení. Mnohokrát to bolo hlasné volanie uprostred slz, bol to nárek duše ustatej z otročenia vlastnému „ja“. Ono „žízňim“, ktoré trvá a je stále silnejšie, je veľkou milosťou pre môj život, vyplývajúcou z daru viery. Nevie, kedy Pán moju túžbu naplní – či tu na zemi alebo až po smrti. Nech sa stane jeho vôľa! Ale „návrat lásky“ príde, to je isté. Lebo Duch nemôže vzbudzovať túžby, ktoré by nechcel naplniť.

Všetky moje vnútorné problémy uplynulých štyridsiatich štyroch rokov boli ovplyvnené vierou. Boli to etapy na ceste viery.

Druhým darom je vízia „živej Cirkvi“ ako všetko spájajúceho programu pre život a činnosť.

V rámci tohto daru musím spomenúť dar ďalšieho teologického štúdia spojeného s vedeckými prácami pri licenciáte, doktoráte a habilitácii. Nešlo mi v nich o vedu pre vedu či získavanie vedeckých hodností. Boli príležitosťou k naplneniu potreby prehĺbiť a konfrontovať vnútornú víziu dozrievajúcu v praxi, z ktorej sa následne vynárali nové problémy a otázky.

Nikdy som necítil potrebu opravovať či dopĺňať výsledky svojich štúdií. Stali sa však súčasťou programu môjho života až do konca.

S tým je spojený druhý osobitný dar: II. vatikánsky koncil a jeho vízia Cirkvi – Communio. Vstrebanie tejto vízie a jej zabudovanie do základov svojej činnosti.

Táto činnosť je súčasťou charizmy Hnutia Svetlo – Život, hnutia živej Cirkvi, „ekleziológie II. vatikánskeho koncilu premenenej na jazyk istého hnutia a konania“ (kard. Karol Wojtyła). Už od roku 1963 (prvá mládežnícka oáza v Szlachtowe) vo mne pretrváva – bez zásadnej zmeny, len dozrieva a organicky sa rozvíja a akoby zvnútra ma riadi – obdivuhodná „entelechia“, vízia Cirkvi, ktorá sa stáva živou Cirkvou tým, že sa vteľuje do konkrétnych spoločenstiev. Roky 1969 – 1981 boli časom mimoriadneho rozvoja Hnutia.

Pri pohľade na jeho rozvoj, plody, postavenie v živote Cirkvi v Poľsku, nemôžem v tom nevidieť dar – charizmu. Nevymyslel som ju ani nevytvoril, bola mi daná a zadaná, ako úloha. Bolo k nej primiešaných veľa vlastných, nezrelých nápadov, často som tým škodil tomuto dielu, ale práve skutočnosť, že napriek tomu nezaniklo a rozvíjalo sa podľa pevnej vnútornej logiky, svedčí o tom, že je to dar.

Za tento veľký dar pre môj život a za to, že som sa mohol stať nástrojom tohto diela – sláva Otcu skrze Syna v Duchu Svätom!

Ak by som chcel a mal niečo odovzdať ako dedičstvo vo svojom duchovnom testamente, tak je to práve tento dar – charizma Svetlo–Život. Pochopenie, zamilovanie a vernosť tejto charizme. Zdá sa mi totiž, že ešte stále je málo tých (vrátane Poľska), ktorí už dostali milosť pochopiť význam tejto charizmy pre obnovu tváre Cirkvi – Kristovej nevesty, nového Jeruzalema zostupujúceho z neba na zem.

Keby mi Pán dovolil ešte žiť a pracovať, chcel by som len jedno, aby som mohol v súčasnom svete účinnejšie a plodnejšie ukazovať krásu a veľkosť tajomstva Cirkvi – sviatosti, čiže znaku a nástroja jednoty všetkých ľudí.

Tretím darom je Spoločenstvo Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi!

Je to taký veľký dar, že by som ho z pohľadu významu pre môj život postavil na úroveň predchádzajúceho – Hnutia Svetlo – Život. Napokon jeden od druhého nemožno oddeliť.

Vznik a rozvoj tohto spoločenstva, život v neustálom dialógu s ním, opora, ktorú som nachádzal v jeho službe (diakonii) je fascinujúcim dobrodružstvom môjho života. Začalo sa takmer súčasne s cestou môjho kňazstva. Je akoby cestou Márie, Pánovej služobnice po boku Krista – kňaza. Bolo by opovážlivosťou povedať, že Spoločenstvo Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi je „mojím dielom“. Ved' z môjho pohľadu som urobil všetko, aby som ho zničil. Jeho vytrvalá existencia, napriek mojim charakterovým vadám a chybám, ktoré ho mohli zmariť, je zrejším dôkazom, že je to dielo Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi, dielo zapísané v Božích plánoch.

Ale aj mne sa cez toto Spoločenstvo dostalo milostí, pomoci, podpory, potechy a radosti! Je to príbeh sám o sebe, o ktorom by sa dali napísať knihy!

Bez existencie Spoločenstva Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi by nemohlo vzniknúť Hnutie Svetlo – Život.

Za toto dielo osobitne vďačím Nepoškvrnenej, Matke Cirkvi! Je to jej osobitný dar pre môj život!

Spoločenstvo ma sprevádzalo na životnej ceste ako anjel strážny! Do jeho rúk odovzdávam testament svojho života.

Štvrtým darom je milosť úplného darovania sa.

Tento dar sa stal mojím vlastníctvom počas posledných rokov tu, v Carlsbergu. Je výsledkom (ešte trvajúcej) temnej noci zmyslov a ducha. Koľko už bolo tých nocí! Krížové cesty v okolitých lesoch, putovanie k prameňom Mare, na horu Moria aj horu Nebo. Prežívanie utrpenia v záhrade aj utrpenia na Golgote. „Mystické ukrižovanie“ v Bad

Mergentheim. V tom všetkom sa uskutočnilo (a ešte uskutočňuje) „predieranie sa“ vedomia a vôle k tomu, čo je konečné, nevyhnutné, isté: k vlastnej smrti! Existenciálne „Amen“ k vlastnej smrti – v presvedčení a vo viere, že smrť je najväčšie a vlastne jediné „dielo“, ktoré môžem „uskutočniť“ vo svojom živote! Lebo len smrť nemožno pokaziť sebeckým úkonom „vlastnenia“ seba.

Neraz som ako Jób preklímal v „pekle milosrdenstva“ hodinu, v ktorej som bol počatý.

Tieto stavy sú neznesiteľné a predsa hodiny, počas ktorých ich prežívam, sú najcennejším darom. Počas nich ma Pán, ktorý „obetoval seba samého“ za mňa, učí darovať sa mu! A len v tom sa môže naplniť zmysel môjho života!

Preto chvála ti, Nepochopiteľný Bože, za svetlo tých temných nocí, ktoré jediné ma môžu vrátiť tebe!

* * *

Prečo mi dnes, v deň 44. výročia môjho narodenia, prišla na um myšlienka napísať testament?

Je tu jeden vážny vnútorný dôvod. Krvná zrazenina v nohe, ktorá mi znemožnila pohyb, nehojaca sa rana na palci na nohe, ktorá sa už štyri mesiace nehojí, ale rozširuje (cukrovka). To všetko mi pripomína reálnu možnosť odchodu. Môže to byť začiatok krížovej cesty, z ktorej už nemožno zísť. Ďalšie pády, pribitie, zomieranie. Týždne, mesiace, roky? Množstvo utrpení, ktoré sa nedajú predvídať, ale určite oveľa väčšie ako všetko doteraz!

Všetko je v Pánových rukách. Ale práve On odo mňa vyžaduje, aby som už teraz a až do konca vyjadroval „Amen“ pre tú hodinu, ktorú Boh pripravil a pre všetky zastavenia tejto krížovej cesty spolu s okolnosťami zomierania!

Tu sa začína najväčšia udalosť môjho života. Amen.
Da robur, fer auxilium!

* * *

Testament je poslednou vôľou o zanechaní dedičstva.

Obvykle ide o materiálne dobrá, o právo vlastníť...

Nachádzam sa v tom šťastnom postavení, že skutočne nič nemám. Svedectvo, ktoré som kedysi vyslovil pred súdom pod prísahou (Amtsgericht Grünstadt), v ktorom som na všetky otázky ohľadom majetku odpovedal „nie, nemám“, až dodnes zodpovedá skutočnosti.

Ak predsa len sú nejaké veci, ktoré boli v mojom osobnom užívaní /možno autorské práva/, nech s nimi disponuje Spoločenstvo Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi. Ak však mám teraz niečo zanechať, je to len a práve to, čo som sám dostal ako veľké dary pre môj život!

Svedectvo života z viery, ktoré je veľkým zázrakom Božieho milosrdenstva a moci Ducha Svätého.

Charizma Hnutia Svetlo – Život ako dar pre Cirkev tak, ako mi bol daný a ako som ho dokázal prejavovať.

Charizma Spoločenstva Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi ako dar pre Hnutie Svetlo – Život a cez toto Hnutie pre miestne cirkvi.

Dar môjho života v jeho smrti so všetkými utrpeniami, ktoré k nej vedú a ktoré sú s ňou spojené.

S pomocou Pánovej milosti, v sile jeho Ducha, v zjednotení s Máriou pod krížom chcem obetovať svoj život za dielo Hnutia Svetlo – Život spolu so Spoločenstvom Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi, za Spoločenstvo kňazov Krista Sluhu, ktoré má vzniknúť, za dielo

v Carlsbergu, aby mohlo byť ako svätyňa Nepoškvrnenej, Zorničky slobody, prameňa Svetla a Života trónom jeho milosti a srdcom Hnutia.

Amen.

* * *

Starosti...

Doplnenie testamentu...

Možno v testamente odovzdať aj svoje starosti, neuskutočnené zámery, nedokončené úlohy s požiadavkou, aby ich prevzali iní a pokračovali v nich?

V istom zmysle to z koncepcie testamentu ako odovzdania charizmy vyplýva.

Na druhej strane budúcnosť – „futurológia“ – je oblasť rezervovaná výlučne Bohu. Ja sa musím sústrediť na to, čo Boh očakáva odo mňa teraz a jemu nechať rozhodnutie, ako dlho ešte a na uskutočnenie akých úloh ma bude chcieť použiť. Pričom nikdy nesmiem zabudnúť, že najväčším skutkom, ktorý Boh určite chce, je moja smrť – ako odovzdanie života!

Viem však, že svätý Ignác prosil Boha, aby sa dožil istých udalostí (napr. schválenie konštitúcií rehole). Aj ja vidím určité úlohy, ktoré sa javia ako nutné k uzavretiu toho, čo bolo povolaním môjho života. Vidím, že istá vnútorná logika si to vyžaduje. A že Pán si vždy poslušil touto črtou mojej osobnosti: vždy som mal logiku istej vízie a v súvislosti s tým som plánoval a „predbehoval“!

Viem, že „... moje myšlienky a cesty nie sú myšlienkami, cestami vašimi“, „ako ďaleko je nebo od zeme...“.

Podriadujem sa jeho zámerom a rozhodnutiam o mne! Bojím sa vlastných, prízemných zámerov, rozhodnutí, skutkov.

Na základe môjho očisťovania počas uplynulých rokov by som chcel sformulovať ďalšie „logické“ etapy rozvoja Hnutia Svetlo – Život. Bez nich by som mal pocit nedokončeného diela! Zároveň viem, že zomriem na hore Nebo, len z diaľky si prezerajúc Zasľúbenú zem.

Ale ak to bude Pán chcieť, chcel by som pred odchodom:

Dožiť sa vypracovania nových konštitúcií Spoločenstva Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi a ich schválenie Cirkvou.

Uskutočniť ročnú „školu animátorov Hnutia“ ako druhý, záväzný rok vstupnej formácie Spoločenstva Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi (po roku „Nazaretu“) a aby sa táto stala pevnou súčasťou formácie Spoločenstva Nepoškvrnenej, Matky Cirkvi!

Následne na tomto základe vypracovať metódu a program „školy animátorov Hnutia Svetlo – Život“ a začleniť ju do formačného systému Hnutia.

Zabezpečiť podmienky pre systematickú činnosť Maximilianum – vydavateľstva a tlačiarne Hnutia, aby ono malo potrebnú literatúru! Vypracovať kostru formačnej literatúry Hnutia a týmto spôsobom odovzdať charizmu.

Centrum Svetlo – Život ako svätyňa Zorničky slobody, prameňa Svetla a Života „stabilizovať“ tak, aby mohlo správne fungovať s jemu vlastným charakterom, aby existovalo vnútornou silou svojej duchovnosti a tradície.

Môžem vznik Spoločenstva kňazov Krista Sluhu rátať medzi tie úlohy, bez splnenia ktorých by sa mi ťažko spievalo radostné „nunc dimittis“? Už toľkokrát som v tomto bode dospel k presvedčeniu: Asi nie som na to povolaný. Možno tu je moje „mojžišovské“ - „Nevojdeš tam!“.

Božie milosrdenstvo je bez hraníc, dobrota Nepoškvrnenej nepochopiteľná! Bol by to už pre mňa „nadbytok dobroty“? Zverujem to teda tajomstvu Božích rozhodnutí a Božej lásky.
Amen.

18. jún 1986